

De genezing van Naäman

De genezing van Naäman

Een verhaal uit 2 Koningen 5

Kitty Anna Griffiths

Edited by Gerald B. Griffiths

a division of

A Visit with Mrs. G Ministries Inc.

2851 St. Clair Avenue East, Toronto, Ontario, Canada M4B 1N4

A Little Captive Girl Helps to Cure a Leper

© A Visit with Mrs. G. Ministries Inc.

Revised English Edition 2020

Translation into **Dutch 2021**

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form without permission of the publisher.

Tenzij anders aangegeven, zijn alle Bijbelpassages uit de **BasisBijbel, Copyright 2016 | Stichting BasisBijbel**

A Visit with Mrs. G Ministries
2851 St. Clair Ave. East, Toronto, Ontario, M4B 1N4
Phone: 416 755 5918
E-mail: mrsg@biblestoriesalive.org
www.biblestoriesalive.org

Verhalen

1 Een slavenmeisje biedt hulp.....	5
2 De generaal gehoorzaamt.....	9
3 De domme knecht	14
Gespreksvragen	17
SUMMARY	19

Een slavenmeisje biedt hulp

“Ik vraag me af waarom mevrouw me nog niet heeft geroepen. De zon is allang op. Meestal is ze nu al aangekleed en ik moet haar altijd helpen. Ze kan sowieso haar haar niet alleen doen. Het is echt moeilijk om haar haren op te steken. Ik denk dat ze binnen een minuut wel zal bellen. Oh ik - ik vraag me af wat ze vandaag thuis in Israël doen. Wat doet mama? Zal ze... ook aan mij denken?”

Het jonge meisje kijkt dromerig over de prachtige bloementuinen, naar het zuidwesten, naar huis. Ze was thuis zo gelukkig geweest met mama en papa en haar broers en zussen, tot die vreselijke dag toen het Syrische leger hen aanviel. De soldaten grepen haar en ook enkele andere Joodse meisjes. Ze werden meegenomen naar Syrië; ver, ver van huis. Te ver als je geen vliegtuigen of auto's of treinen hebt – en zelfs geen fiets.

Wat had haar moeder gehuild en zichzelf - oh, ze had geschreeuwd en gehuild en geworsteld om weg te komen van die soldaten. Maar het hielp niet. Het waren ruwe en sterke mannen. Ze had zelfs gebeden. Had God haar dan niet gehoord? Hij had niets gedaan!

En nu is ze hier, in Syrië, als dienstmeisje van de vrouw van de grote legergeneraal. De generaal die het leger tegen haar land Israël had aangevoerd! Zijn naam is generaal Naäman.

De generaal werd bij terugkomst uit de strijd met veel eer onthaald. Er waren trompetten, optochten en marsen. De koning heeft hem trots weer welkom thuis geheten. Hij is een moedige en heldhaftige soldaat - hij heeft veel veldslagen gewonnen voor de Syrische koning. De prachtige villa van generaal Naäman staat pal naast het paleis van de koning.

Het Joodse meisje woont in die mooie villa, als dienstmeisje van vrouw van Naäman.

“Oh, daar is de bel! Mevrouw wacht op me.”

Snel droogt ze haar ogen aan de zoom van haar jurk en haast ze zich om te kijken wat haar meesteres van haar wil. Ze gaat naar een prachtige

kamer. De generaal is er niet.

Mevrouw is aan het huilen! Ze heeft de somberste jurk uitgezocht die ze had. En daar zit ze, te wachten tot het meisje haar jurk vastmaakt en haar haar doet. Haar schouders hangen naar beneden, haar hoofd ligt in haar handen, terwijl ze in de prachtigste kamer zit en omringd is door allerlei schoonheid.

Het Joodse meisje aarzelt, beschaamd. Ze doet een stap achteruit, om zich terug te trekken.

“Nee nee. Kom hier, mijn kind,” zegt haar meesteres. En ze snikt weer, haar hoofd in haar handen.

Ineens roept ze het uit: “Mijn man! Hij is melaats! Hij vertelde het me vanmorgen, toen hij zich aan het aankleden was. Witte zweren op zijn armen, ik kon het niet geloven! We prikten in de zweren - hij kon het niet eens voelen. Dat is een duidelijk teken van lepra, geen gevoel. O, wat zullen we doen? Hij zal weg moeten van huis en bij ons allemaal vandaan gaan wonen. En hij zal geen legergeneraal meer zijn! We zijn allemaal geruïneerd! Maar o, mijn arme, arme echtgenoot! Hij is zo'n dappere man, maar dit?”

Het Joodse meisje staat daar maar en luistert. Het is zo moeilijk om de generaal niet te haten. En zijn vrouw. Ze hebben haar weggerukt van alles waar ze van hield, haar hart gebroken. Maar moeder had altijd gezegd: “Niet haten. Als je iemand haat - wie dan ook - doe je alleen jezelf pijn. Vertrouw op God, op Jehovah.”

„O mevrouw! Was mijn meester nu maar in Israël, in Samaria. We hebben een geweldige profeet in Israël. Hij kent God goed en hij verricht wonderen. Was mijn meester maar in Israël! Ik weet zeker dat de profeet hem van zijn melaatsheid zou kunnen genezen!”

De vrouw van Naäman vindt dat zo fijn om te horen, dat ze snel haar tranen droogt en zegt: “Kom hier! Help me snel, ik zal het hem gaan vertellen.”

Het Joodse meisje knoopt de jurk van haar meesteres dicht en steekt dan het haar op. Door de manier waarop ze dat deed, kon haar meesteres haar sympathie en gretigheid om te helpen voelen.

Mevrouw Naäman rent dan snel weg om de generaal te zoeken. Die is bij de koning om hem het droevige en verschrikkelijke nieuws te vertellen.

“Mijn liefste”, roept zijn vrouw als ze binnenstormt. “O, sorry, majesteit, maar ik heb goed nieuws! Er is hoop! Naäman, dat kleine Joodse meisje dat je voor me mee hebt gebracht – oh, ze is een lief, klein ding - ze vertelde me zojuist dat er een profeet in Israël is die wonderen verricht! Ze heeft me er een paar verteld. Ze is er zeker van dat hij je beter kan maken!”

Naäman is altijd erg moedig, maar de laatste twee uur, sinds hij zijn melaatsheid had ontdekt, was hij erg wanhopig geweest. Naäman voelde zich vanmorgen erg moedeloos. Maar zijn vrouw praat nog steeds en de koning luistert naar haar.

“Wat zeg je?” zei de koning, die ineens een stuk vrolijker is - het zou vreselijk zijn geweest als generaal Naäman niet meer zijn leger kon aanvoeren. “Weet je wat,” zei hij, “ik schrijf een brief aan de koning van Israël - Breng papyrus, pen en inkt mee, jij daar. Goed! - en we sturen hem een leuk cadeau. Ja, een mooi cadeau, ik zal eens kijken. Zestigduizend euro in goud, twintigduizend euro in zilver, tien prachtige gewaden - erg duur; we zullen erg gul zijn, dan is hij vast tevreden. Neem bedienden om het geld te dragen! Goud en zilver zijn zwaar. Hier is de brief.”

Ze zijn in een mum van tijd klaar voor een reis! De wagens staan al klaar, en de paarden en de bedienden. Ook de cadeautjes zijn al ingepakt. En dan nemen ze afscheid en gaan op weg.

Het jonge meisje ziet ze gaan en zegt: “Dit is uw kans God, laat ze zien wie Jehovah is!”

Snel, snel! Daar gaan ze, over onverharde wegen. Ze maken korte stops om te eten - eten en drinken hebben ze zelf meegenomen. Een paar keer moeten ze 's nachts wel stoppen, maar ze komen steeds dichterbij Israël. Na honderdzestig kilometer zijn ze er. Ze gaan rechtstreeks naar het paleis van de koning.

De koning van Israël is helemaal niet blij om hen te zien. Hij maakt de

brief open en leest:

Als u deze brief ontvangt, is mijn dienaar, generaal Naäman, bij u aangekomen. Ik wil dat je hem geneest van zijn melaatsheid.

De koning gooit de brief op zijn bureau en scheurt zijn kleren.

“Ben ik soms God?!” roept hij uit. “Kan ik doden en weer levend maken? Dit is een afschuwelijk complot. Ze willen zeker weer een oorlog beginnen!”

Iedereen is in de war. Met veel vertoon hebben ze zich voor de koning opgesteld, maar het lijkt wel of het allemaal voor niets is. Niemand weet wat hij moet doen. Maar kijk! Daar is iemand die het wel weet. Hij rent naar het huis van de profeet Elisa om hem alles te vertellen.

Lees nu het verhaal uit de Bijbel: 2 Koningen 5:1-7. Ga daarna naar de gespreksvragen aan het eind van dit document.

De generaal gehoorzaamt

De boodschapper is helemaal buiten adem! Het is helemaal niet ver naar het huis van Elisa, maar hij heeft hard gerend.

Zoals gewoonlijk heeft de profeet Elisa het druk. Bovendien is hij een man van weinig woorden.

Elisa gaat dan ook gewoon door met zijn werk terwijl de bediende, helemaal nerveus en gespannen, eruit flapt: “Grote problemen in het paleis, mijnheer! De koning heeft zijn kleren gescheurd! Hij is helemaal van slag! Zegt dat er weer een oorlog komt!”

Elisa kijkt even op, maar zegt niets.

De knecht hijgt nog van lopen en zegt: “Generaal Naäman is gekomen, meneer! Hij is erg terneergeslagen, want hij is ziek, meneer! Zijn koning heeft een brief naar onze koning gestuurd, waarin hij hem vraagt hem te genezen van zijn melaatsheid! Onze koning raakte erg van streek toen hij de brief las! We waren allemaal doodsbang, meneer, dus ik kwam het u vertellen. Ik dacht dat u wel zou weten wat u moest doen. U hebt namelijk een aantal grote wonderen gedaan. Ik heb het met eigen ogen gezien.”

“Goed, goed, genoeg nu.” Elisa begint al met het schrijven van een brief. De boodschapper gaat bij zijn bureau staan. Elisa vouwt de brief dubbel, verzegelt hem en geeft hem aan de dienaar.

“Geef dit aan de koning,” zegt hij. “Snel!”

De dienaar haast zich naar het paleis. Het gezelschap is er nog en de koning is nog steeds van streek. Hij scheurt de brief van Elisa open en leest:

Waarom hebt u uw kleren gescheurd? Stuur Naäman naar mij en hij zal weten dat er een profeet in Israël is.

De koning is erg opgelucht als hij Elisa's brief leest, want vanaf nu is Naäman niet meer zijn probleem. En nu hoeft hij ook niet meer ongerust

te zijn dat er een nieuwe oorlog komt!

Naäman en zijn gevolg lopen naar het huis van Elisa.

Elisa gluurt om het hoekje van de deur. Ja, daar is een stofwolk. Ze komen eraan. „Gehazi!” Elisa roept zijn speciale dienaar. „Gehazi!”

“Ja, meester?”

“We krijgen bezoek. Generaal Naäman, uit Syrië. Hij is melaats.”

“Wat? Echt waar? Heeft hij lepra? Net goed! Hij heeft ons genoeg pijn gedaan in Israël. Zelfs een aantal van onze kinderen meegenomen! Dit is goed nieuws meester! Zijn verdiende loon, vind ik! Maar waar komt hij eigenlijk voor?”

“Genezing.”

“Genezing? Hoe durft hij! Waarom zou u hem genezen?”

“Gehazi!”

“O. Wat is er, meester?”

“Als hij straks komt, dan moet je - luister je eigenlijk wel? - je moet naar het tuinhek lopen en mijn boodschap aan hem doorgeven. Ga niet met hem in discussie, je geeft hem alleen de boodschap.”

Gehazi keek zijn meester vragend aan.

“Nee, ik ga niet naar hem toe. Jij brengt hem mijn boodschap als hij bij de poort aankomt. Zeg tegen hem: ga je zeven keer wassen in de rivier de Jordaan.”

“Is dat alles, meester?”

“Ja, dat is het, Gehazi.”

“Dat zal hij niet leuk vinden. Die man is zo trots! Misschien wordt hij erg boos.”

“Dat geeft niet, daar gaat het ook niet om,” zei Elisa.

“O, ze zijn er. Ga er maar meteen naartoe, Gehazi. En kom snel weer naar binnen. De boodschap en niet meer, onthoud dat.”

Gehazi gaat naar de poort.

“De profeet zegt,” zegt hij tegen de generaal, die in zijn strijdswagen zit, omringd door dienaren en grote pracht, “de profeet zegt: ga je zeven keer wassen in de rivier de Jordaan en je melaatsheid zal genezen zijn. Je huid wordt weer zo zacht en mooi als die van een klein kind.”

O, kijk eens naar het gezicht van generaal Naäman! Hij is helemaal

sprakeloos. En kijk, nu wordt hij ineens heel boos. Gehazi wil graag horen wat de man te zeggen heeft, hij wil eigenlijk helemaal niet meer naar binnen! Maar Gehazi weet dat hij bij Elisa niet met smoesjes moet aankomen. Dus gaat hij toch maar naar binnen.

“Terug naar Syrië!” beveelt generaal Naäman zijn wagenmenners. Moet je hem nu toch eens horen! Al zijn bedienden zijn muisstil, terwijl de generaal doorgaat met razen en tieren met die luide en krachtige legerstem van hem.

“Hij neemt niet eens de moeite om naar buiten te komen om zelf met mij te praten! Weet hij niet wie ik ben? Ik dacht dat hij op zijn minst zeker naar buiten zou komen en een ceremonie zou houden die mij waardig is! Zijn God aanroepen, of zoiets! Of met zijn hand over de plek gaan en mij genezen. Iets bijzonders in elk geval!” Hij raast en hij tiert. “En nu zegt hij me dat ik me moet wassen in dat smerige stroompje van een rivier de Jordaan! Dat is toch niets meer dan een vies beekje?! Alsof het dompelen in rivieren voor een wonder zorgt. Hmmf, dan zijn onze rivieren - Abana en Pharpar veel schoner dan deze rommelige kleine Jordaan!”

Zijn gezicht loopt helemaal rood aan. Je zou bijna denken dat hij een hartaanval heeft gekregen! Hij is totaal overmand door woede! Er blijft alleen nog een trotse, teleurgestelde man over. Nog steeds hoor je zijn ratelende stem door de heuvels galmen.

Langzaam sterft het gegalm weg. Je kunt nog net de paardenhoeven horen, en de wagenwielen die over de stenige, stoffige weg knarsen. En af en toe hoor je paardengesnuif.

De bedienden kijken elkaar aan. Wat een tijdverspilling is deze reis. Eén grote teleurstelling! Waarschijnlijk komt de generaal helemaal overstuur en hopeloos thuis. Dan zeggen de mannen ineens: “Deze dappere man gedraagt zich als een baby! We moeten hem tot rede brengen.”

De stoet stopt voor een verfrissing. De generaal is stil, maar hij ziet er niet echt kalm uit. O, luister eens, een van zijn dienaren spreekt hem aan met overtuigende stem om hem over te halen! De andere bedienden verzamelen zich om hem heen. Ze knikken en gebaren.

“Vader, als de profeet u had gezegd een moedige daad te verrichten, zou

u dat dan niet hebben gedaan? En nu heeft hij alleen maar gezegd ‘was u en word rein’. Waarom probeer u het niet? U hebt toch niets te verliezen?”

Generaal Naäman kijkt hen geschokt aan. Ze noemen hem vader! Maar hij was niet meer dan een baby geweest! Een baby met een driftbui! De profeet had inderdaad gezegd: was je in de rivier en je bent rein. Hij kon het toch proberen? Zijn trots was al gekrenkt; hij kon niet nog erger afgaan. Ja, hij zou het doen.

“Goed!” zegt hij dan. “We gaan! Op naar de rivier de Jordaan.”

Ze ruimen de rommel op en pakken hun spullen in.

Je hoort ze denken: Zou het werken? Zou het niet werken?

Generaal Naäman doet de dingen niet half. Vol energie daalt hij de oever af, het modderige water in. Kopje onder en weer naar boven. Dat was één. Weer onder water, en omhoog. Twee.

De mensen die die dag langs de rivieroever picknicken, zien allemaal strijdwagens op een rij staan, en paarden, en bedienden in nette uniformen, en... een man die steeds kopje onder gaat in de rivier.

Kijk, daar gaat hij weer - je hebt de score bijgehouden, toch? Zeven!

Hij kijkt naar zijn arm en springt op van vreugde en gaat dan pardoes bijna weer kopje onder. Hij is genezen!

De bedienden rennen naar de waterkant om hem te helpen. Zijn voeten en benen zitten helemaal onder de modder. Maar... de vervelende zweren zijn weg! Hij vindt dat beetje modder dus helemaal niet erg!

Ze zijn allemaal in feeststemming. De blijde stemmen vrolijken de paarden op; ze gooien hun hoofd omhoog van plezier.

Naäman is weer helemaal schoon en prachtig aangekleed. Hij staat fier rechtop, weg zijn de hangende schouders. Zijn ogen glanzen en hij heeft een brede glimlach op zijn gezicht. Met een sprongetje klimt hij weer in zijn strijdswagen.

“Rechtstreeks naar het huis van de profeet, en schiet op!” beveelt hij.

Opnieuw arriveert de indrukwekkende stoet van strijdwagens, paarden en bedienden bij Elisa's huis.

Elisa stapt de deur uit en loopt hen tegemoet naar de tuinpoort.

“Alles goed?” vraagt hij.

“Jazeker! Wat zeg ik? Het gaat geweldig! Oh, ik ben u zo dankbaar! Hier, staat u mij alstublieft toe. Accepteer een cadeau.”

“Zo zeker als God leeft, ik wil het niet aannemen.”

“O, alsjeblieft! Ik - ik wil u graag iets geven! Dat moet!”

“In geen geval,” zegt Elisa. “Maar toch bedankt.”

“Ach, wat jammer...” Naäman kijkt erg teleurgesteld. “Wilt u mij dan zoveel Israëlitische grond geven als twee muilezels kunnen dragen? Dat is genoeg voor mij om op te kunnen staan. Want weet u, vanaf nu wil ik altijd uw God aanbidden. Er is maar één god, nietwaar? Ik - ik dacht dat er meer waren, maar nu weet ik dat er maar één is. Jehova.”

Naäman wil de God van Israël op echte Israëlitische grond aanbidden.

“Van nu af aan zal ik nooit meer een andere God aanbidden! Oh, ik - ik herinner me net iets. Ik kan er niet onderuit om naar de tempel van Rimmon te gaan. Daar moet ik heen met de koning. Hij leunt altijd op mijn arm tijdens de aanbiddingsdienst. Als hij buigt voor zijn God, moet ik ook buigen. Maar de volgende keer dat ik naar Rimmons tempel moet, zal ik in gedachten buigen voor de God van Israël. Is - is dat goed?”

“Heel goed,” zegt Elisa. “Ga in vrede! Tot ziens.” En daar gaat generaal Naäman, terug naar huis.

Zijn vrouw zal thuis vast in spanning op hem wachten. Wat een goed nieuws heeft hij haar te vertellen! En dat kleine dienstmeisje dat hem over de profeet en vooral over God heeft verteld - ze heeft gelijk gehad! Hij zal goed voor haar zorgen. Ik hoop dat hij haar naar huis laat gaan, jij ook? Naäman gaat naar huis met het gevoel alsof hij de hele wereld aan kan.

Lees nu het verhaal uit de Bijbel: 2 Koningen 5:8-19. Ga daarna naar de gespreksvragen aan het eind van dit document.

De domme knecht

Gehazi, de speciale dienaar en boodschapper van Elisa heeft al vaker wonderen gezien. Maar iets wat hij nog niet veel heeft gezien, is geld. O, dat geld! Generaal Naäman heeft z'n best gedaan om zijn meester Elisa zestigduizend euro te geven – in massief goud. En twintigduizend euro aan staven zilver! En dan die tien dure kledingstukken! Gehazi's ogen vallen er bijna uit, zo verbijsterd is hij. Dat geld! Die kleding! Wat een rijkdom! En Elisa, zijn meester, had de eigenaar van al die spullen kunnen zijn. Die domme Elisa wil geen cent van de generaal hebben. De generaal had hem zelfs gesmeekt om het aan te nemen. Als hij dan niet alles wilde, dan misschien een deel ervan.

Gehazi vraagt zich af waarom Naäman eigenlijk gratis genezen moet worden. Hij is de grootste vijand van Israël en nu is hij genezen! Waarom heeft Elisa hem daar niet voor laten betalen? En dan, dan komt er een plan op in Gehazi's gedachten. Heel makkelijk en snel uit te voeren. Hij gaat achter de wagen van generaal Naäman aan. Dan krijgt hij het geld van die Syriër! En dus rent Gehazi snel achter de stoet van generaal Naäman aan. Hij heeft ze al bijna ingehaald. Naäman ziet hem aankomen. "Stop!" beveelt hij zijn wagenmenners. "Volgens mij is dat iemand die bij de profeet hoort." De stoet komt tot stilstand. De generaal staat zelf op uit zijn strijdswagen. "Alles goed?" vraagt hij - dat was de gebruikelijke beleefde begroeting. "Ja hoor, alles is in orde. Ik wilde alleen even zeggen dat mijn meester van gedachten is veranderd," hijgt Gehazi. Wat vals! "Twee jonge mannen, leerlingen van de profeet, die altijd gebrek hebben – kwamen vlak nadat u vertrokken was bij mijn meester op

bezoek. Ze zijn erg arm. Hun kleren zijn versleten.” Wat een leugen, zeg!

“Mijn meester vraagt of u hem een stel kleren kunt geven voor elk van hen, en misschien twee stukken zilver?” En dat was leugen nummer drie.

Wauw! Drie grote leugens op een rij!

“Maar natuurlijk! Met alle plezier!” zegt Naäman. “Weet je zeker dat dat genoeg is, man? Vooruit, neem toch vier stukken zilver en twee pakken voor elk. Kom, ik zal een paar van mijn bedienden sturen om ze voor je te dragen. De talenten van zilver zijn zwaar. Ze pakken ook de kledingstukken voor je in.”

“M-m-m-maar -”

“O, maak je geen zorgen! Ze halen ons later wel weer in.”

“Ik wist wel dat u het niet erg zou vinden, meneer!” Gehazi straalt.

“Erg? Welnee, graag gedaan!” zei Naäman.

De stoet van Naäman reist terug naar Syrië. En Gehazi en de twee dienaren van Naäman gaan naar Gehazi's huis.

“Bedankt, heren!” zegt Gehazi als ze de heuvel bereiken waar de profeet Elisa woont. “Het is goed zo! Zet de pakjes hier maar neer.”

De Syrische bedienden zetten de pakjes neer en haasten zich om de stoet van hun meester weer in te halen. Gehazi is erg blij en verbergt de schatten in zijn huis.

Dan gaat hij terug naar Elisa om zijn volgende klusje te doen. Hij was maar eventjes weg geweest. Elisa is nog steeds bezig. Hij kijkt op en vraagt: “Waar ben je geweest, Gehazi?”

“Nergens.”

“Ik heb alles gezien en ik heb ook alles gehoord. Ik zag de generaal uit zijn wagen stappen en hoorde hoe hij jou begroette.”

En Elisa had niet eens televisie of radio - zelfs geen telefoon!

Dan zegt Elisa: “Denk je nou echt dat dit de tijd is om geld en kleding en olijftuinen en wijngaarden en schapen en ossen en dienstknechten en dienstmaagden aan te nemen? Dit was onze kans om een heidense generaal te laten zien wie Jehovah is. Maar jij hebt hem een zogenaamde ‘dienaar van Jehovah’ laten zien. Hebzuchtig en grijpend

naar persoonlijk gewin. Je hebt de spullen van de Syriër aangenomen, ik ben bang dat je ook moet nemen wat erbij hoort.”

En Gehazi, de man die zo’n grote kans maakt om Elisa op te volgen als profeet van Jehovah, loopt bij zijn meester vandaan, bedekt met melaatsheid. Zijn huid is overal zo wit als sneeuw. Voor hem is er geen genezing. Hij geeft de ziekte zelfs door aan zijn familie.

God zegt in de geboden: “Als ik mensen voor hun zonden straf, gaat de straf door op de kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen van degenen die mij haten. Maar ik schenk mijn liefde aan duizenden van hen die van mij houden en mijn geboden in acht nemen.”¹

Lees nu het verhaal uit de Bijbel: 2 Koningen 5:20-27. Ga daarna naar de gespreksvragen aan het eind van dit document.

¹ Naar: Exodus 20:5-6

Gespreksvragen

De volgende vragen kunnen gebruikt worden in gezinnen, door zondagschoolgroepen of voor kinderevangelisatie. De vragen helpen je om het verhaal beter te begrijpen en om na te denken over wat je ervan kan leren. Bij elk hoofdstuk vind je vragen. Ze beginnen met basiskennis en gaan daarna steeds dieper op het verhaal en de betekenis ervan in. De laatste vraag bij elk hoofdstuk is bedoeld voor oudere kinderen of als leidraad voor volwassenen om het gesprek te leiden. Door deze gesprekken help je kinderen om te groeien in geloof in God en in het gehoorzamen aan Zijn Woord.

Hoofdstuk 1. Een slavenmeisje biedt hulp

1. Waarom moest het slavenmeisje werken voor Naäman?
2. Welke ziekte had Naäman?
3. Wat gaf de koning van Syrië mee aan Naäman om aan de koning van Israël te geven?
4. Wat geloofde het slavenmeisje dat God kon doen voor haar meester Naäman?
5. Heb jij ooit aan anderen verteld wat God kan doen? Wat heb je dan verteld?

Hoofdstuk 2. De generaal gehoorzaamt

1. Hoe heet de profeet?
2. Wat vonden de mensen in Israël ervan dat een legergeneraal naar hen toe kwam om genezen te worden?
3. Welke opdracht gaf Elisa aan Naäman, waardoor hij genezen zou worden?
4. Waarom werd Naäman boos toen hij de opdracht van Elisa hoorde?
5. A. Wie gaat Naäman in het vervolg dienen?
B. Wat gebeurt er als Naäman met de koning mee moet naar de tempel van een andere god?
C. Wie dien jij? En hoe doe je dat?

Hoofdstuk 3. De domme knecht

1. De knecht van Elisa, Gehazi, wilde iets hebben. Wat was dat?
2. A. Hoe reageerde Naäman op de vraag van Gehazi?
B. Vertelde Gehazi de waarheid?
3. A. Hoe wist Elisa wat Gehazi had gedaan?
B. Wat was Gehazi's straf?
4. Wat was er zo fout aan wat Gehazi deed?
5. A. Was Gehazi een goede vertegenwoordiger van God, de Jehova?
B. Hoe kun je anderen door je gedrag laten zien wie God is?

SUMMARY

Hoe zou het geweest zijn als je onder de palmbomen zat bij de zee en een samen met mensen aan tafel zit die zelf de wonderen hebben gezien die God doet? Een klein slavenmeisje dat ver van huis is vertrouwt erop dat haar God nog steeds wonderen doet en dat Hij naar haar luistert. Haar moed zorgde ervoor dat haar meester genezen is en haar keuze om te vergeven leidde velen tot geloof in die ene ware God.